

XXVII.

't Is weder morgen geworden. Een frissche wind heeft de grijze regenwolken naar de westerkim teruggedreven. Slechts hier en daar, aan zijn adem ontsnapt, drijven nog kleine vlokken langs den bleekblauwen hemel, die zich satijnglanzig boven Meersenberg welft. En de zonne rijst hooger en hooger uit haar bed van purperen dampen en sprankelt rozig licht over de torens en de daken, over de omliggende beemden, gaarden en bosschen.

Nare stilte hangt over de stad. De bronzen stemmen der torens zwijgen; geene spelende kinderen vullen de straten met hun vroolijk gejoel, geene jonge meisjes begeven zich pratend en lachend naar winkel of markt, naar banmolen of banoven; de getouwen liggen stil; het smidsvuur bonkt zijn rooden gloed niet door de opene deur en het aambeeld zingt zijn trippelend hamerlied niet meer door de buurt; al de werkplaatsen zijn stil en verlaten.

Op de groote markt verdringt zich eene ontelbare menigte poorters, vrouwen en kinderen. Zij staan daar somber, zwijgend, langs alle zijden door afdeelingen krijgslieden bewaakt. Te midden van het plein rijzen eenige galgen, dienzelfden morgen opgetimmerd, en strekken dreigend hunne dwarshouten over de hoofden van het volk. Tusschen de twee galgen verheft zich een hooge brandstapel.

Plotseling ontstaat er eene vlottende beweging onder de menigte. Een heraut verschijnt te paard, gevolgd door een standaarddrager, die de hertogelijke banier ontplooit, en eenige prachtig uitgedoschte lijfwachten.

De bazuinen schallen. Langzaam ontrolt de heraut een met zegels bekleed perkament en treedt vooruit tot bij den brandstapel. De laatste galmen der bazuinen zijn weggestorven... 't Is stil. De heraut kondigt met sterke stem den inhoud van het perkament af.

— „In naam van Godfried III, hertog van Brabant!... Wij, Bonifacius van der Hulst, hertogelijk heraut, maken aan al de laten van het graafschap Meersenberg, en vooral aan die, welke binnen de muren dezer stede gehuisvest zijn, het volgende kond:

Ieder trouw en eerlijk inwoner van het graafschap is gehouden den genaamden Bertrand, opperhoofd der landstroopers, welke zich de Zwarte

Jagers noemen, op te zoeken, zich van hem en van zijne roofgezellen meester te maken en hem dood of levend aan het gerecht van den landheer over te leveren. Als belooning zal hij daarvoor ontvangen vijftig Brabantsche ponden zilver, benevens vrijbrieven voor hem en zijn gezin, zoo hij lijf- of halshoorige is; honderd Brabantsche ponden, zoo hij vrijman is; vijf honderd Brabantsche ponden, zoo hij tot den adelstand behoort!"

Eene poos. Bazuingschal.

„Ieder inwoner van dit graafschap, welke eene schuilplaats zou verleen en aan een Zwart Jager, en vooral aan voornoemden Bertrand, zal aan den beul overgeleverd worden en na verlies van neus, tong, oogen en ooren aan de galg gehangen worden.

Hij, die ontdekt dat een ander inwoner van dit graafschap, onzen wil overtredend, aan voornoemde landstroopers eene schuilplaats verleent, of ze op de eene of andere wijze aan den wreken arm van het gerecht heeft onttrokken, is gehouden dit aanstonds den landheer te berichten. Worden de misdadigers op zijne aanwijzing gevangen, dan krijgt hij niet alleen de toegezegde belooning, maar erft in vollen en vrijen eigendom de bezittingen van den anderen. In het tweede geval, zoo het misdrijf beezen wordt, erft hij enkel van den anderen.

Dit is onze wil!"

Weer eene poos en bazuingschal, gevolgd door groote stilte.

„Laten van het graafschap Meersenberg, de gemeente dezer stede, wier bestaan een gevaar geworden was voor de openbare rust en eene beleediging voor het leenheerlijk gezag, heeft opgehouden te bestaan! Laten, weest in alle vreeze onderworpen aan uwe heeren! Gehoorzaamt niet alleen aan die, welke zachtmoedig zijn, maar ook aan die, welke ruw en opvliegend zijn, want gij zelve en al wat gij bezit behoort hun in vollen eigendom! Hij, die de laten zal aanhitsen tegen hunnen wettigen gebied, zal met den dood gestraft worden! Hij, die door woorden of gebaren aan den eerbied zal te kort komen, welken hij den landheer verschuldigd is, of met boozen gemoede opzettelijk het gereedschap zal onbruikbaar maken, waarmede hij zelf of anderen voor den landheer moeten werken, zal gestraft worden met het verlies van het lichaamsdeel, waarmede het misdrijf bedreven werd.

Begeeft u nu gehoorzaam en in vrede naar uwe woningen! Dat is onze wil!"

De lezing is ten einde. De bazuinen weerschallen. De heraut werpt een langen blik op de zwijgende menigte, rolt langzaam het perkament op en rijdt stapsvoets terug naar den burg. Traag, treurig, met gebogen hoofd en beklemd gemoed verlaat het volk de marktplaats. Alle weerstand is gebroken! De vrijheid is versmacht! Arme, arme menschen!

En daar boven, in reine, blauwe lentelucht, lacht de lieve zonne;
en het dartel windje onwuift hen met de verkwikkende geuren, van veld
en bosch meegevoerd;... maar zij zien of voelen het niet...

Ha! . . . . .

Gevloekt zij het muitende hoofd,

Dat immer van vrijheid durft droomen!

Het bloed moge stroomen bij stroomen:

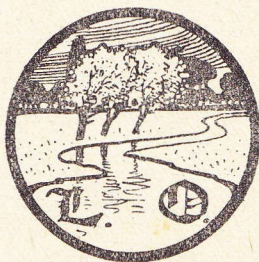
Die zucht moet voor eeuwig gedoofd!

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.